

Druhé vzal sem úmysl ze čtenie dnešnieho o závisťi, ješto j' dci hrdosti, pomluviti, ješto jiné tupí, jiné zle súdí, dobré ve zlé obracije, snábdí člověka upřiemého lákajíc a u výborných klade poškvru, sprostnost svatú chtiec potlačiti, aby hrdost prospěch jměla. Ó, co j' toho! Ba jeden li mi řekl kromě očí: I kto j' tomuto poručil psáti svaté Písmo? Však mistr nenie! I já to znám, ež mistr nejsem, ale mistróv sem se v tom nepokřýval, ješto vidie, ež protiv Boha milování u vieře pravěj a v jednotě křesťanskéj nenie zákon. Věděl mistr Vojtěch, ež já píši, arcibiskupovi sem ukazoval, korrektor věděl od dávna, mistr František, zvláští jeden papežových; chválili to, ješto píši, ižádný mi z nich nebránil. A ať řku až nemúdre, jako bych se nejsa hoden chtěl vrovhati velikému, zdali j' mistr byl svatý Bernart? Ó, by mnozí znamenali, co se praví, a netbali, kto to praví! Ano i po mrzutém žlebu často teče čistá voda. Ale nechaje toho slyšte, kakt' Rikhardus připodobnává závist k tomu nedvědu, ješto j' Daniel viděl v svém nočnim vidění, ješto j' jměl trój řad zubóv v svých ustech, a řečeno jemu: Vstaň, jez maso mnohé! A die ten mistr: Vidíme to, že jest nedvěd mrzuté a jako potvořené zvíře a přebývá v tajných lesiech jako v skrytě, a zlostné jest zvíře. V tom závist podobna j' k němu. Neb svú se stydiec mrzutostí, ráda chce býti útajna, ale že j' zlostná jako nedvěd, nenávidí šťastie jiných. A jistě velmi potvořená věc jest do závisťi, ež nehledá, by kterou šlechetností svú jměl chválu ten, ktož má ji v srdci; ale jiné hyzdě, jiné zpravuje, jiným jich cti utrhae, chce v tom čest jmieti a svú pochvalu, když by jiným utrhl jich chvály a cti. Jest také nepokojné zvíře nedvěd: bude liť u slúpa přivázán, téžměř vzdy chodí okolo slúpa, aneb i sěm i tam hlavú mece. Takéž i závist jedné chvílky nedá srdci, v čemž jest, odpočinúti.